

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Lachmanna a soudců Mgr. Aleše Sabola a Mgr. Jana Ferneckého ve věci

žalobkyně: **L. T. T.**, státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
bytem X

zastoupena Mgr. Tomášem Císařem, advokátem
sídlem Vinohradská 1233/22, Praha 2

proti

žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 2. 2. 2022, čj. MV-6499-5/SO-2022

takto:

- I. Rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 2. 2. 2022, čj. MV-6499-5/SO-2022, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 11 228 Kč, a to do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobkyně, Mgr. Tomáše Císaře, advokáta.
- III. Žalobkyni **se vrací** přeplatek na soudním poplatku ve výši 1 000 Kč. Uvedená částka bude vyplacena žalobkyni z účtu Městského soudu v Praze ve lhůtě 30 dní od právní moci tohoto usnesení k rukám zástupce žalobkyně, Mgr. Tomáše Císaře, advokáta.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

- IV. Soud **vyzývá** zástupce žalobkyně, Mgr. Tomáše Císaře, advokáta, aby ve lhůtě 1 týdne od doručení tohoto usnesení sdělil číslo bankovního účtu, na který má být přeplatek na soudním poplatku vrácen.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně se domáhala zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalované (dále též „**Napadené rozhodnutí**“), kterým bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále též „**správní orgán prvního stupně**“) ze dne 30. 11. 2021, čj. OAM-16905-45/PP-2017 (dále též „**Prvostupňové rozhodnutí**“). Tím byla podle § 87e odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 1. 8. 2021 (dále jen „**zákon o pobytu cizinců**“), zamítnuta žádost žalobkyně o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie (dále též „**EU**“) na území České republiky (dále též „**ČR**“), neboť žalobkyně nedoprovází ani nenásleduje občana EU na území. Podle § 87e odst. 4 zákona o pobytu cizinců byla žalobkyni stanovena lhůta 60 dnů od právní moci rozhodnutí k vycestování z území ČR.

II. Napadené rozhodnutí

2. Žalovaná v Napadeném rozhodnutí nejprve zrekapitulovala dosavadní průběh správního řízení, shrnula závěry Prvostupňového rozhodnutí a reprodukovala odvolací argumentaci žalobkyně.
3. Žalobkyně podle žalované v řízení prokázala, že je matkou a babičkou občanů České republiky, a proto byla její žádost posuzována podle § 15a odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Podle tohoto ustanovení zákona, ve znění účinném v době podání žádosti, se přitom rodinným příslušníkem občana Evropské unie pro účely tohoto zákona rozumí jeho potomek nebo předek anebo potomek nebo předek manžela občana Evropské unie, pokud je z důvodu uspokojování svých základních potřeb závislý na výživě nebo jiné nutné péči poskytované občanem Evropské unie nebo jeho manželem, nebo byl na této výživě nebo jiné nutné péči závislý bezprostředně před vstupem na území ve státě, jehož je občanem, nebo ve státě, ve kterém měl povolen pobyť.
4. K námitkám žalobkyně žalovaná poukázala na to, že ustanovení § 87e odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců výslovně obsahuje jako podmínku pro vydání povolení k přechodnému pobytu na území doprovázení nebo následování občana Evropské unie žadatelem. Správní orgán prvního stupně se podle žalované výkladem pojmu doprovázení či následování zabýval na str. 3 prvostupňového rozhodnutí. Pokud žalobkyně na území České republiky s dcerou a vnukem nepobývá od roku 2020, pak je zvažování splnění této podmínky podle žalované namístě.
5. Správní orgán prvního stupně postupoval podle žalované v souladu s jejím právním názorem vyjádřeným v jejím rozhodnutí ze dne 29. 4. 2021, čj. MV-37997-5/SO-2021. Žalobkyni vyzval k odstranění vad žádosti a poskytl jí k tomu odpovídající lhůtu, inicioval provedení pobytové kontroly a vyslechl vnuka za účelem zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Žalovaná v této souvislosti poukázala na jeho výpověď do protokolu dne 15. 9. 2021, tj. krátce před vydáním Prvostupňového rozhodnutí, kdy mj.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

vedl, že žalobkyně má zdravotní potíže a je pro ni lepší to řešit ve Vietnamu, kde je v péči dalších příbuzných. Výhody řešení jejich zdravotních potíží v domovském státě vidí především ve skutečnosti, že nerozumí česky. Dále podle žalované nezmínil, zda zmíněné problémy byly vyřešeny a jak. V další části výsledku se pak zmínil o jejich úmyslu vzít si žalobkyni opět k sobě a starat se o ni na území České republiky.

6. Žalovaná konstatovala, že v řízení bylo prokázáno, že se žalobkyně na území České republiky nezdržuje, a to od roku 2020. Podle údajů informačního systému cizinců platnost vízového štítku č. 900327410 skončila ke dni 27. 5. 2020. Po této době byla podle žalované žalobkyně povinna v případě úmyslu přicestovat zpět do České republiky požádat o vstupní vízum. Pokud jí toto nebylo vydáno z důvodu pandemie Covid-19, pak nemožnost jeho vydání nelze podle žalované přičítat k tíži správnímu orgánu prvního stupně.
7. Žalovaná podotkla, že nebyla zpochybněna skutečnost, že žalobkyně je předkem občanů České republiky, a proto je její žádost posuzována podle § 15a odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. V souladu s tímto ustanovením je podle žalované třeba zároveň posoudit, zda je z důvodu uspokojování svých základních potřeb závislá na výživě nebo jiné nutné péči poskytované jí občanem EU (České republiky). Příslušným ustanovením zákona přitom není podle žalované stanovena konkrétní věková hranice pro poskytnutí přechodného pobytu na území. Žalovaná uvedla, že správní orgány nepochybně věk žalobkyně ani určité zdravotní potíže s tímto věkem spojené, poukázala však na to, že žádná z dosud předložených lékařských zpráv nekonstatuje její závislost na péči jiné osoby. K prokázání závislosti na péči slouží podle žalované především lékařská zpráva vydaná odborným lékařem, která obsahuje zejména zhodnocení pohyblivosti, schopnosti orientace, stravování, oblékání, hygieny a péče o domácnost. Lékař by na základě vyhodnocení těchto bodů měl podle žalované učinit závěr o tom, zda a v jaké míře je posuzovaná osoba závislá na pomoci druhých. Žalovaná upozornila, že přechodný pobyt cizince na území České republiky lze povolit v případě skutečné, nikoli pouze tvrzené závislosti. Správní orgán není podle ní odborně vybaven k tomu, aby např. v průběhu výsledku hodnotil zdravotní stav žadatele, tím méně aby určil, nakolik tento stav omezuje jeho uspokojování základních potřeb. Žalovaná uzavřela, že přechodný pobyt žalobkyni tedy nelze aktuálně udělit bez jejího přicestování a předložení odpovídajících aktuálních dokladů.
8. Žalovaná dále uvedla, že s ohledem na zjištěné skutečnosti se zhodnocení přiměřenosti dopadů vydaného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně, spočívající ze strany správního orgánu prvního stupně v konstatování možnosti podání nové žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu na území až po jejím přicestování a s předložením aktuálních dokladů, jeví jako odpovídající zjištěnému stavu a logické. Odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2014, čj. 8 As 109/2013 - 34, s tím, že z něho vyplývá, že správní orgán se nemusí vyjadřovat ke všem 11 kritériím podle § 174a zákona o pobytu cizinců, z jeho rozhodnutí však musí být zřejmé, že ve vztahu ke kritériím relevantním pro daný případ učinil skutková zjištění a posuzoval je. Tak tomu v případě žalobkyně podle žalované bylo. Žalobkyně se dle žalované nachází v současné době dlouhodobě mimo území České republiky a bude třeba opětovně posoudit všechny okolnosti případu a předložit aktuální doklady, což nejlépe, i s ohledem na dosavadní délku řízení, umožní podání nové žádosti.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

9. Žalovaná uzavřela, že neshledala porušení namítaných ustanovení § 2 odst. 1 a odst. 4, § 3, § 4 odst. 2 a 4, § 64 odst. 2 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**správní řád**“) a § 15a, § 87b a § 174a zákona o pobytu cizinců, a dospěla k závěru, že správní orgán prvního stupně postupoval v souladu se zákonem, když žádost žalobkyně o vydání povolení k přechodnému pobytu zamítl.

III. Žaloba

10. Žalobkyně v podané žalobě, v níž rovněž vznesla a odůvodnila návrh na přiznání odkladného účinku podané žalobě, v obecné rovině předeslala, že žalovaná porušila zásadním způsobem své povinnosti odvolacího orgánu, její rozhodnutí odporuje požadavkům daným § 68 odst. 3 a § 89 odst. 1 a 2 správního řádu a opomenula rovněž zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, jak vyžaduje § 3 správního řádu. Napadené rozhodnutí je také podle žalobkyně stejně jako Prvostupňové rozhodnutí v rozporu s § 174a zákona o pobytu cizinců a při vydání těchto rozhodnutí byla správními orgány porušena ustanovení definující podmínky pro výkon jejich činnosti, zejména § 2 odst. 3 a 4 správního řádu.
11. Žalobkyně obecně úvodem předznamenala, že žalovaná zcela nedostatečně, respektive nesprávně vypořádala uplatněné odvolací námitky, kdy zcela nekriticky převzala argumentaci správního orgánu prvního stupně a žalobkyní uplatněné námitky zcela ignorovala. S ohledem na to, že žalovaná v zásadě odkázala na Prvostupňové rozhodnutí, aniž by reálně provedla jakoukoliv samostatnou úvahu, měla žalobkyně za to, že obě rozhodnutí nemají oporu v zákonných ustanoveních, opírají se o nezákonný výklad, obsahují nesprávná právní posouzení a jsou nepřiměřená. I Napadené rozhodnutí je tak dle žalobkyně v rozporu s § 2 odst. 1 a odst. 4, § 3, § 4 odst. 2, odst. 4, § 64 odst. 2 a § 68 odst. 3 správního řádu a s § 15a, § 87b odst. 1 a § 174a zákona o pobytu cizinců.
12. Pod **prvním žalobním bodem** žalobkyně nesouhlasila s důvodem, pro nějž byla její žádost zamítnuta, tj. se závěrem, že nedoprovází a nenásleduje občana EU. Označila za nesporné, že ji lze jako babičku občana České republiky považovat za rodinného příslušníka občana EU dle hned dle několika ustanovení § 15a zákona o pobytu cizinců. Podotkla, že řízení o žádosti sice je ovládáno dispoziční zásadou a důkazní břemeno leží na účastníkovi řízení více než v řízení vedeném z moci úřední, avšak ani tento fakt nezabavuje podle žalobkyně správní orgán povinnosti stanovené v § 3 správního řádu, tedy zjistit skutkový stav tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti. Žalobkyně trvala na tom, že správní orgán vykládá zákon jednoznačně proti jeho smyslu a vytváří nové důvody pro zamítnutí žádosti, které v zákoně nejsou uvedeny. Extenzivně podle ní vykládá zákon tak, že § 87e odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců vyžaduje, že žadatelka musí doprovázet a následovat občana EU na území. Tato podmínka však podle žalobkyně v zákoně není takto uvedena, a pokud by tuto zákonodárce chtěl do zákona zakomponovat, jistě by ji výslovně uvedl.
13. Žalobkyně v tomto směru doplnila, že žalovaná odhlíží od epidemie a omezené možnosti cestování v příslušné době a 86ti leté žalobkyni vytýká, že nepřicestovala zpět na území ve chvíli, kdy jí už více než rok znemožňuje vstup na území. Žalobkyně odcestovala z osobních důvodů na velice krátkou dobu a plánovala se ihned do České republiky vrátit. Již od léta roku 2020 se snaží obstarat vstupní vízum, nicméně to jí bylo podle ní s ohledem na probíhající pandemii vždy znemožněno. Podle žalobkyně je jí tedy

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

dlouhodobě znemožňován vstup na území, přestože v domovském státě se o ní nemá kdo (dlouhodobě) starat a její rodina jí musí platit ošetřovatele, případně složitě využívat další příbuzné. Žalobkyně měla za to, že žádné ustanovení nestanoví povinnost žadatele o tento typ pobytového oprávnění neustále setrvávat na území ČR. Poučení správního orgánu o možnosti opakovaně nyní podat žádost o přechodný pobyt považovala za věcně nesprávné a zbytečné.

14. Pod **druhým žalobním bodem** pak soud soustředil námitky, jimiž žalobkyně poukazovala na to, že správní orgán nedbal své zákonné povinnosti zakotvené v § 174a zákona o pobytu cizinců, tedy povinnosti zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně. O té není podle žalobkyně v celém rozhodnutí ani slovo, byť je jí již 86 let, má vážné zdravotní problémy a je plně odkázána na pomoc své rodiny. Výčet uvedený v citovaném ustanovení je přitom podle žalobkyně výčtem, který představuje minimální množinu faktorů, které ovlivňují přiměřenost správního rozhodnutí, přičemž, je-li správní orgán povinen zvážit „zejména“ vyjmenované faktory, tak to znamená, že se musí vypořádat se vším uvedeným. Podle žalobkyně tak nemůže obstát, pokud správní orgán provede požadovanou úvahu jen v omezené míře nebo se s nimi nevypořádá vůbec. V Napadeném rozhodnutí řádné posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle žalobkyně absentuje. Žalobkyně především poukazovala na naprosté ignorování svého věku, zdravotního stavu a rodinných vazeb. Pokud meritorní rozhodnutí správního orgánu obsahuje pouze omezenou úvahu o přiměřenosti dopadů rozhodnutí, jde nejen o porušení § 174a zákona o pobytu cizinců, ale také § 3 správního řádu. Správní orgán se v odůvodnění rozhodnutí s touto nepřiměřeností nevypořádal a jednal proto také v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu.

IV. Vyjádření žalované

15. Žalovaná ve vyjádření k žalobě ze dne 28. 3. 2022 plně odkázala na odůvodnění Napadeného rozhodnutí.
16. Uvedla, že správní orgán nevytváří nové důvody pro zamítnutí žádosti, které by nebyly v zákoně obsaženy. V průběhu řízení o žádosti nebyl podle žalované zpochybňován věk žalobkyně a s ním spojené zdravotní obtíže, avšak zákon výslovně nestanoví věkovou hranici, při které by bez dalšího mělo být vydáno povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU na území. Kromě příbuzenského vztahu je dle žalované třeba prokázat závislost žadatele na výživě a péči poskytované mu občanem Evropské unie. Správní orgán prvního stupně postupoval podle žalované tak, aby zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v souladu se závěry vyslovenými žalovanou v jejím předcházejícím rozhodnutí. Při ověřování aktuálního stavu bylo zjištěno, že žalobkyně na území České republiky od roku 2020 nepobývá a je ve Vietnamu v péči svých příbuzných. Podle žalované není pravdou, že se správní orgány nezabývaly posouzením přiměřenosti zamítavého rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobkyně. Při svém rozhodování vycházely z faktického stavu věci, přičemž shodně dospěly k závěru, že žalobkyně může v případě přicestování na území podat novou žádost o povolení k přechodnému pobytu se všemi aktuálními zákonem požadovanými doklady.

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

17. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, a jedná se o žalobu přípustnou, splňující všechny formální náležitosti na ni kladené. Napadené rozhodnutí žalované soud přezkoumal na základě skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí a v mezích uplatněných žalobních bodů [§ 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
18. O podané žalobě soud rozhodl bez nařízení jednání, neboť byly pro takový postup naplněny rovněž podmínky uvedené v § 76 odst. 1 ve spojení s § 51 odst. 2 s. ř. s. Soud nenařídil jednání ani za účelem provedení dokazování – žalobkyně žádné důkazní návrhy v podané žalobě neuplatnila a ve věci bylo možné vyjít z podkladů obsažených ve správním spise.
19. V posuzované věci je předmětem sporu mezi účastníky posouzení otázky, zda žalovaná postupovala v souladu se zákonem, pokud aprobeovala postup správního orgánu prvního stupně, jenž zamítl žádost žalobkyně o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU na území ČR s odůvodněním, že žalobkyně nedoprovází ani nenásleduje občana EU na území. Žalobkyně především namítala, že správní orgány v daném směru vytváří nové důvody pro zamítnutí žádosti, které v zákoně nejsou uvedeny, a podle jejího přesvědčení extenzivně interpretují zákon o pobytu cizinců tak, že § 87e odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců vyžaduje, že žalobkyně musí doprovázet a následovat občana EU na území. Současně brojila proti nedostatečnému posouzení přiměřenosti zásahu vyvolaného Napadeným rozhodnutím do soukromého a rodinného života.
20. Soud předem vlastního posouzení uplatněných žalobních námitek podotýká, že v minulosti opakovaně zdůraznil, že řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s. je postaveno na principu, že je to žalobkyně, kdo s ohledem na dispoziční zásadu přísně ovládající tento typ soudního řízení správnímu soudu předestírá konkrétní důvody, pro které považuje žalobou napadené rozhodnutí za nezákonné. Obsah a kvalita žaloby v zásadě předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu. Není přitom úlohou soudu, aby za žalobkyni žalobní argumentaci dotvářel.
21. Pokud žalobkyně v úvodní části podané žaloby v obecné rovině namítala, že Napadené rozhodnutí odporuje požadavkům daným § 2 odst. 1, 3 a 4, § 3, § 4 odst. 2 a 4, § 64 odst. 2, § 68 odst. 3 a § 89 odst. 1 správního řádu, resp. § 15a, § 87b odst. 1 a § 174a zákona o pobytu cizinců, soud k takto obecně vznesené žalobní argumentaci opětovně připomíná shora akcentovaný význam dispoziční zásady přísně ovládající řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s., a zdůrazňuje, že není a nemůže být úkolem soudu, aby za žalobkyni deficit její žalobní argumentace „doháněl“ a na základě takových obecných námitek se jal jednotlivě hodnotit žalobkyni obecně namítané okolnosti, když žalobkyně sama takový přezkum náležitě neiniciovala. Takovým postupem by soud přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci advokáta žalobkyně (viz rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, čj. 4 As 3/2008 - 78). Nejvyšší správní soud přitom ve svých rozhodnutích opakovaně upozorňuje na skutečnost, že obecně formulované žalobní námitky, které jsou prostým výčtem tvrzených porušení bez uvedení toho, v čem konkrétně se správní orgány dopustily pochybení a jakým způsobem mělo v důsledku toho dojít ke zkrácení práv

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

žalobce, nelze považovat za řádně formulované žalobní body, které by umožňovaly soudní přezkum.

22. Soud se proto těmito námitkami, stejně jako námitkami, jimiž žalobkyně v obdobné míře obecnosti poukazovala na to, že žalovaná nekriticky převzala argumentaci správního orgánu prvního stupně a neprovedla samostatnou úvahu, mohl věcně zabývat pouze v rozsahu, v jakém měly svůj předobraz v následně již konkrétněji uplatněných žalobních námitkách, které soud pro větší přehlednost rozdělil pod dva konkrétní žalobní body.
23. Námitkami soustředěnými soudem pod **prvním žalobním bodem** žalobkyně namítala, že žalovaná nebyla oprávněna zamítnout její žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU na území ČR s odůvodněním, že žalobkyně nedoprovází ani nenásleduje občana EU na území, a měla za to, že tato skutečnost není zákonem předvídaným důvodem pro vydání negativního rozhodnutí o žádosti.
24. Soud připomíná, že podle § 15a odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců *„[r]odinným příslušníkem občana Evropské unie se pro účely tohoto zákona rozumí jeho potomek nebo předek anebo potomek nebo předek manžela občana Evropské unie, pokud je z důvodu uspokojování svých základních potřeb závislý na výživě nebo jiné nutné péči poskytované občanem Evropské unie nebo jeho manželem, nebo byl na této výživě nebo jiné nutné péči závislý bezprostředně před vstupem na území ve státě, jehož je občanem, nebo ve státě, ve kterém měl povolen pobyt.“*
25. Z § 87e odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců se přitom podává, že *„[m]inisterstvo žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu zamítne, jestliže žadatel není rodinným příslušníkem občana Evropské unie uvedeným v § 15a, nedoprovází nebo nenásleduje občana Evropské unie na území nebo nepředloží náležitosti uvedené v § 87b odst. 3.“*
26. Podle § 87e odst. 4 zákona o pobytu cizinců *„[m]inisterstvo v rozhodnutí o zamítnutí žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu stanoví lhůtu k vycestování z území a udělí žadateli výjezdní příkaz; žadatel je povinen ve stanovené lhůtě z území vycestovat“.*
27. Žalobkyně nečiní v daném směru spornými skutkové závěry správních orgánů. Nebrojí ani proti závěru správních orgánů o tom, že žalobkyně nedoprovází ani nenásleduje občana EU na území, neboť s dcerou a vnukem [mezi účastníky není sporu o tom, že jde občany ČR, ve vztahu k nimž naplňuje jednu z podmínek uvedených v § 15a odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců] nepobývá od roku 2020 na území České republiky. Svou žalobní obranu v daném směru zaměřuje na argumentaci, dle níž tato okolnost není zákonem předvídaným důvodem pro zamítnutí její žádosti, a namítá, že správní orgány vykládají zákon o pobytu cizinců nepřipustně extenzivně.
28. Soud se s uvedeným okruhem žalobní argumentace nemohl ztotožnit. K uvedené skupině námitek postačí uvést, že již ze shora citovaného ustanovení § 87e odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců je jednoznačně seznatelné, že správní orgán prvního stupně zamítne žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu, pokud nastane (alespoň) jedna ze tří zde předvídaných okolností. V uvedeném směru tedy ustanovení zcela evidentně doplňuje hmotněprávní podmínky pro vydání povolení podávající se z § 15a a dalších ustanovení zákona o pobytu cizinců.
29. Jinak řečeno, pokud správní orgány v konkrétním případě dospějí k podloženému závěru o tom, že cizinec (žadatel o povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

EU na území ČR) nedoprovází ani nenásleduje občana EU na území, nemohou postupovat jinak, než žádost o povolení k přechodnému pobytu zamítnout.

30. Pokud se tedy žalobkyně, jak je zjevné především z argumentace pod bodem 14 podané žaloby, omezila na námitku, že správní orgány vykládají zákon o pobytu cizinců nepřipustně extenzivně, pokud dovozují, že ustanovení § 87e odst. 1 písm. a) zákona jako podmínku (vydání povolení) stanoví, že žalobkyně musí doprovázet nebo následovat občana EU na území, neboť zákon takovou podmínku vydání kladného rozhodnutí o žádosti nepředpokládá, nemohl jí soud v žádném ohledu přisvědčit. Obecná subnámitka, v níž žalobkyně v daném kontextu poukazovala na význam zásady materiální pravdy dle § 3 správního řádu, pak není s to na právě uvedených závěrech ničeho změnit. Žalobkyně ostatně ani nijak nespecifikovala, jakými konkrétní nedostatky měla rozhodnutí správních orgánů či jejich postup vyústivší ve vydání těchto rozhodnutí v daném směru trpět, natož pak aby konkretizovala, zda a jak měly takové eventuální nedostatky případně ovlivnit jinak správné právní posouzení vycházející z explicitní zákonné úpravy v § 87e odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců.
31. Pro úplnost soud podotýká, že právní názor, dle něhož je jednou z podmínek vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU na území ČR rovněž skutečnost, že cizinec doprovází nebo následuje občana EU na území, byl potvrzen i v rozhodovací praxi kasačního soudu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 3. 2021, čj. 10 Azs 352/2020 - 45).
32. Za situace, kdy žalobkyně jiné námitky v tomto ohledu nevznášela, ani nenamítala, že správní orgány nebyly na daném skutkovém půdorysu oprávněny učinit ze zjištěných okolností závěr o tom, že žalobkyně nedoprovází nebo nenásleduje občana EU na území, nezbylo soudu, než uzavřít, že námitky soustředěné soudem pod prvním žalobním bodem nemohly být shledány důvodnými.
33. Pro úplnost přitom soud podotýká, že žalobkyně nečila spornými závěry vyslovené žalovanou v odstavci na pomezí str. 4 a 5 Napadeného rozhodnutí, kde žalovaná nad rámec výše soudem aprobevaného závěru připojila úvahy o tom, nakolik žalobkyně prokázala další z podmínek vyplývajících z § 15a odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců (tvrzenou závislost na péči jiné osoby), proto se soud nemohl těmito otázkami zabývat.
34. Soud však musel dát žalobkyni za pravdu, pokud v rámci argumentace soustředěné soudem pod **druhým žalobním bodem** namítala, že správní orgány opomněly v posuzovaném případě zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně. Žalobkyně v rámci těchto námitek rekapitulovaných výše v části III. tohoto rozsudku totiž mj. poukazovala (a rozvedla tak v tomto ohledu své úvodní obecné námitky) na nepřezkoumatelnost Napadeného rozhodnutí spočívající v tom, že se v něm žalovaná v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu a § 174a zákona o pobytu cizinců nijak nevypořádala s otázkou přiměřenosti zásahu vyvolaného rozhodnutím do soukromého a rodinného života.
35. Soud předesílá, že podle § 174a zákona o pobytu cizinců platí, že „*při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště*“.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

Z odstavce třetího tohoto ustanovení přitom vyplývá, že „*přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán posuzuje pouze v případech, kdy to tento zákon výslovně stanoví*“.

36. Správní soudy se v minulosti nesčetněkrát vyjádřily k povinností správního orgánu prvního stupně a žalované posuzovat v rámci rozhodování v oblastech upravených zákonem o pobytu cizinců otázky související s přiměřeností zásahů vyvolaných jejich rozhodnutími do soukromého a rodinného života cizinců.
37. Nejinak tomu bylo i přímo ve vztahu k rozhodování o žádostech cizinců o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU na území ČR, stran něhož správní soudy ustáleně potvrzují, že i v těchto případech je povinností správních orgánů v řízení řádně zkoumat zásah do soukromého a rodinného života. Tento závěr vyplývá z přímo aplikovatelného čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, dle kterého má každý právo na respektování svého soukromého a rodinného života, a v návaznosti na který je nutno posoudit přiměřenost dopadů rozhodnutí do života žalobce i přes to, že národní zákonná úprava tuto povinnost výslovně nezakotvuje.
38. Jak ve vztahu k posuzování přiměřenosti rozhodnutí ve věci žádosti o tento typ pobytového oprávnění do soukromého a rodinného života cizinců shrnul s poukazy na svou dřívější rozhodovací praxi Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 2. 2022, čj. 7 Azs 405/2021 - 34, „*dokonce i v případech, kdy zákon o pobytu cizinců výslovně posouzení přiměřenosti dopadů podle § 174a tohoto zákona nestanoví, je „třeba se touto otázkou zabývat a přímo aplikovat čl. 8 Úmluvy (...), který stanoví, že každý má právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence (srovnej rozsudky NSS ze dne 14. 3. 2018, čj. 6 Azs 422/2017 - 29, a ze dne 31. 5. 2018, čj. 5 Azs 46/2016 - 53). Článek 8 Úmluvy je přímo aplikovatelný a má přednost před zákonem. S nepřiměřeností zásahu do soukromého a rodinného života (...) se proto musejí správní orgány vypořádat bez ohledu na to, zda zákon o pobytu cizinců v dotčeném řízení vyžaduje nebo nevyžaduje posouzení přiměřenosti ve smyslu § 174a zákona.*“

Uvedenou povinnost přitom Nejvyšší správní soud dovodil i v řízeních, ve kterých správní orgány aplikovaly § 15a zákona o pobytu cizinců. K tomu odkazuje soud na rozsudek zdejšího soudu ze dne 20. 9. 2018, č. j. 10 Azs 127/2018 - 30, resp. v něm citovanou judikaturu, ve které byly řešeny i další námitky obsažené v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud souhrnně dovodil, že neshledává případnou argumentaci správního orgánu, že není třeba při zamítnutí žádosti o přechodný pobyt pro nesplnění podmínky podle § 15a zákona o pobytu cizinců důkladně posuzovat nepřiměřenost dopadů do soukromého a rodinného života. „Krajský soud v napadeném rozsudku správně odkázal na rozsudek NSS čj. 5 Azs 83/2015 - 31 a citoval z něj závěr, že v případě rozhodnutí o zamítnutí žádosti o povolení k přechodnému pobytu, je třeba přiměřenost dopadu rozhodnutí posuzovat. Tato povinnost vyplývá přímo z čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, který Českou republiku zavazuje k respektu vůči soukromému a rodinnému životu každého jednotlivce. V citovaném rozsudku NSS posuzoval rozhodnutí o zamítnutí žádosti o přechodný pobyt podle § 87b odst. 1 zákona o pobytu cizinců a rozhodnutí bylo dokonce vydáno podle znění zákona o pobytu cizinců účinného do 17. 12. 2015. Situace byla proto v rysech podstatných pro nyní posuzovanou otázku totožná se situací stěžovatelky. Výše zmíněný názor nelze považovat za ojedinělý. Stejný závěr, tj. že je nutné posuzovat přiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žadatele, NSS vyslovil pro žádost podle § 87b odst. 1 zákona o pobytu cizinců např. v rozsudku

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

ze dne 7. 12. 2016, čj. 1 Azs 273/2016 - 29, č. 3536/2017 Sb. NSS, bod [60] a [61], nebo v aktuálním rozsudku ze dne 24. 7. 2018, čj. 5 Azs 102/2017 - 35, bod [32]. V obou těchto rozsudcích zamítly správní orgány žádost o povolení k přechodnému pobytu, neboť dospěly k závěru, že žadatel nesplňuje podmínku podle § 15a zákona o pobytu cizinců. Stěžovatelka v kasační stížnosti tvrdila, že judikatura správních soudů je v této otázce nejednotná. Z výše uvedeného ovšem plyne, že se jedná o otázku posuzovanou NSS dlouhodobě stejně. Na tom nic nemění ani odkaz stěžovatelky na rozsudek Krajského soudu v Brně čj. 31 A 143/2017 - 36. Ojedinělý rozsudek krajského soudu nemůže vytvořit rozpor ve správní judikatuře, navíc stěžovatelkou citovaný rozsudek NSS zrušil pro nepřezkoumatelnost svým rozsudkem ze dne 19. 7. 2018, čj. 7 Azs 127/2018 - 47 (...) NSS uzavírá, že judikatura k nutnosti posuzovat přiměřenost dopadů rozhodnutí o zamítnutí žádosti o povolení k přechodnému pobytu je konstantní, nerozporná a vyžaduje, aby správní orgány přiměřenost posuzovaly. Dojdou-li při posouzení k závěru, že jsou zde individuální okolnosti, kvůli nimž by zamítnutí žádosti zasáhlo nepřiměřeně do práv žadatele na soukromý a rodinný život, je nutné dát přednost ochraně těchto základních práv a pobyt povolit.“ Podpůrně srov. i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 1. 2021, č. j. 6 Azs 321/2020 – 41“.

39. Rozhodovací praxe správních soudů tedy jednoznačně stojí na závěru, že i v případě rozhodování o žádostech o tento typ pobytového oprávnění jsou správní orgány povinny posuzovat přiměřenost dopadů jejich rozhodnutí do práva žadatelů na soukromý a rodinný život.
40. Pokud jde o konkrétní projevy a rozložení procesní odpovědnosti, sedmý senát Nejvyššího správního soudu ve výše citovaném rozhodnutí přehledně sumarizoval, že ustanovení „§ 174a zákona o pobytu cizinců ukládá správnímu orgánu při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí zohlednit zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Platí přitom, že správní orgány nemusí posuzovat veškerá kritéria uvedená v § 174a zákona o pobytu cizinců, ale je třeba zhodnotit důvody specifické pro konkrétní případ (rozsudky ze dne 4. 4. 2019, č. j. 9 Azs 72/2019 - 32, nebo ze dne 14. 3. 2019, č. j. 7 Azs 554/2018 - 31). Míra a intenzita poměřování těchto zájmů s právem na soukromý a rodinný život je pak přímo odvislá od množství a kvality informací, které dal cizinec správnímu orgánu k dispozici (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 11. 2021, č. j. 10 Azs 398/2021 - 47). (...) z hlediska žadatelů o předmětný pobyt je pochopitelně žádoucí, aby správním orgánům sami poskytli dostatek tvrzení a nejlépe i důkazů o svých soukromých či rodinných poměrech, neboť jim tím umožní širší přezkum, resp. umožní jim přiblížit se i k těm okolnostem, které by jinak správním orgánům nebyly zřejmé, neboť jim nejsou dostupné z úředních evidencí či jiných zdrojů. Tento žádoucí postup, který je v zájmu samotných účastníků, však není možno zaměňovat s povinností vyplývající pro správní orgány z § 174a zákona o pobytu cizinců“.
41. Přitom doplnil, že ačkoli jsou tato pobytová řízení zahajována na základě žádosti cizince, „který má předložit všechny potřebné doklady, resp. tvrdit relevantní informace (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 Azs 12/2015 - 38, ze dne 16. 10. 2017, č. j. 6 Azs 302/2017 - 27). I takové řízení je však založeno na zásadě materiální pravdy (§ 3 správního řádu). Naplnění této zásady znamená zjistit stav věci tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný k tomu, aby bylo rozhodnutí správního orgánu v

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

souladu se zásadou legality, zásadou zákazu zneužití pravomoci a správních úvahy, zásadou proporcionality, zásadou ochrany dobré víry, zásadou nestranného přístupu a zásadou legitimního očekávání (srv. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2011, č. j. 5 As 42/2011 - 112, ze dne 31. 7. 2007, č. j. 4 Azs 44/2007 - 124, ze dne 27. 2. 2008, č. j. 6 Ads 35/2007 - 92, ze dne 27. 12. 2011, č. j. 7 As 82/2011 - 81, ze dne 24. 6. 2013, č. j. 5 As 160/2012 - 44, ze dne 25. 7. 2019, č. j. 1 Azs 181/2018 - 29. V posledně uvedeném rozsudku Nejvyšší správní soud dodal, že „ani případné nesplnění povinnosti součinnosti účastníka řízení označit důkazy na podporu svých tvrzení dle § 52 správního řádu totiž neznamená, že správní orgán povinnosti zjistit podstatný skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Pokud měl správní orgán pochybnosti o věrohodnosti žalobcových tvrzení, vhodným nástrojem k jejich odstranění mohl být zejména účastnický výslech žalobce“.

42. Soud ze správního spisu ověřil, že žalobkyně v průběhu řízení vedeného před správním orgánem prvního stupně uváděla konkrétní skutečnosti týkající se jejího věku, zdravotního stavu či vyžadované péče. Další konkrétní skutkové poznatky týkající se okolností relevantních z pohledu posuzování přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyně pak podle obsahu správního spisu vypluly mj. z provedeného výslechu jejího vnuka (Alzheimerova choroba, potíže s koleny, potřeba celodenní péče aj.).
43. Správní orgán prvního stupně přesto v rozporu se shora popsányi judikatorními požadavky v odůvodnění Prvostupňového rozhodnutí žádné posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí o zamítnutí žádosti do soukromého a rodinného života žalobkyně neprovedl. Omezil se fakticky na závěr o tom, že žalobkyně nedoprovází ani nenásleduje občana EU na území ve smyslu § 87 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, přičemž poukázal na možnost opětovného podání žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu v případě návratu žalobkyně do České republiky s úmyslem pobývat na území dlouhodobě.
44. Žalobkyně v doplnění odvolání proti Prvostupňovému rozhodnutí namítala, že jí správní orgán prvního stupně již více než rok znemožňuje vstup na území. Poukazovala na to, že odcestovala z osobních důvodů a plánovala se ihned do České republiky vrátit, přičemž se již od léta 2020 snaží s ohledem na probíhající pandemii obstarat vstupní vízum. Žalobkyně namítala, že o hodnocení přiměřenosti zásahu do jejího soukromého a rodinného života není v celém Prvostupňovém rozhodnutí ani slovo, byť je jí již 85 let, má vážné zdravotní problémy a je plně odkázána na pomoc své rodiny. Žalobkyně byla přesvědčena, že se správní orgán rozhodující o žádosti musí vypořádat se všemi faktory uvedenými v § 174a zákona o pobytu cizinců, a namítala ignorování svého věku, zdravotního stavu a rodinné vazby a nedostatečné zjištění stavu věci.
45. Žalovaná pak v odůvodnění Napadeného rozhodnutí označila v souladu s výše uvedeným zhodnocení přiměřenosti dopadů vydaného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně, spočívající ze strany správního orgánu prvního stupně v konstatování možnosti podání nové žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu na území až po jejím přicestování a s předložením aktuálních dokladů, za odpovídající zjištěnému stavu a logické. Přitom bez dalšího toliko odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2014, č. j. 8 As 109/2013 - 34, s tím, že se správní orgán nemusí vyjadřovat ke všem 11 kritériím podle § 174a zákona o pobytu cizinců, z jeho rozhodnutí však musí být zřejmé, že ve vztahu ke kritériím relevantním pro daný případ učinil skutková zjištění a posuzoval je, přičemž dodala, že tak tomu v případě žalobkyně bylo. Doplnila, že žalobkyně se nachází v současné době dlouhodobě mimo území České republiky a bude

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

třeba opětovně posoudit všechny okolnosti případu a předložit aktuální doklady, což nejlépe, i s ohledem na dosavadní délku řízení, umožní podání nové žádosti.

46. Soud nemohl shledat takové posouzení přiměřenosti dopadů do soukromého a rodinného života žalobkyně dostatečným.
47. Předně je nutno zdůraznit, že správní orgány fakticky žádné posouzení přiměřenosti zásahu vyvolaného rozhodnutím o zamítnutí žádosti do soukromého a rodinného života žalobkyně v odůvodnění svých rozhodnutí neprovedly. Ve svém důsledku se totiž omezily na závěr, že žalobkyně momentálně na území České republiky nepobývá, doplněný o poučení o možnosti opětovného podání žádosti v případě návratu na území. Správní orgány se nijak nezabývaly byť alespoň některými z hledisek posuzování přiměřenosti, které v posuzované věci byly relevantní ať již se zřetelem k okolnostem předestřeným samotnou žalobkyní, nebo skutečností vyplývajícím z provedeného dokazování. S jistým zjednodušením lze uzavřít, že správní orgány judikatorně požadované posouzení přiměřenosti neprovedly s odůvodněním, že si žalobkyně může znovu požádat o vydání předmětného povolení poté, co se na území České republiky vrátí, resp. možnost opětovného podání žádosti označily za okolnost svědčící bez dalšího o přiměřenosti zásahu vyvolaného negativním rozhodnutím o žádosti.
48. Správní soudy však v minulosti důrazně upozornily, že nedostatek odůvodnění stran posouzení přiměřenosti dopadů do soukromého a rodinného života není zhojen poukazem na možnost podání jiné žádosti o pobytové oprávnění (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2022, čj. 7 Azs 405/2021 - 34, či ze dne 18. 5. 2020, čj. 5 Azs 28/2020 - 38, nebo rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 14. 1. 2021, čj. 6 A 152/2017 - 42). Ze stejných důvodů pak jako důvod neposuzování přiměřenosti neobstojí ani poukaz na možnost opakovaného podání žádosti o totéž pobytové oprávnění v případě návratu na území.
49. Sama skutečnost, že se žalobkyně v době rozhodování o žádosti nacházela mimo území České republiky, jistě není okolností, která by *per se* vylučovala povinnost posoudit přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně. Přestože tato skutková okolnost může být dozajista relevantní mj. z pohledu některých hledisek posuzování přiměřenosti, sama o sobě ještě nevylučuje potřebu dostát shora shrnutým judikatorním požadavkům. Lapidárně řečeno, skutečnost, že se žadatel o povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU v době rozhodování o žádosti (dočasně) nachází mimo území České republiky, neopravňuje správní orgány k závěru o tom, že do jeho soukromého a rodinného života není negativním rozhodnutím zasahováno, resp. že posuzování přiměřenosti tak nepřipadá v úvahu, či snad k implicitně přijatému závěru o tom, že přiměřenost zásahu vyvolaného negativním rozhodnutím o žádosti je zajištěna možností podat opakovanou žádost. Ostatně platí, že skončení řízení o žádosti, pro dobu jehož průběhu cizinci svědčí fikce oprávněného pobytu na území, ze své podstaty jistě do právní sféry cizince obecně zasahuje, jeho soukromý a rodinný život nevyjímaje.
50. Již jen pro úplnost pak soud podotýká, že žalobkyně nadto sama poukazovala na to, že jediným důvodem, proč se jí na území České republiky nepodařilo před vydáním rozhodnutí o její žádosti vrátit, jsou komplikace spojené s probíhající pandemií onemocnění Covid-19; od těchto žalobkyní tvrzených důvodů však žalovaná zcela odhlédla. Pokud pak žalovaná naopak spojovala poukaz na možnost opětovného podání

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

žádosti i s poznámkou o „dosavadní délce řízení“ a potřebě posouzení všech okolností případu a aktuálních dokladů, je třeba připomenout, že délka řízení o žádosti podané již v roce 2017 (původní prvostupňové rozhodnutí z roku 2021 bylo žalovanou jako nezákonné zrušeno) byla zjevně zapříčiněna správním orgánem prvního stupně a nelze tak akceptovat, aby byla bez dalšího kladena správními orgány žalobkyni k tíži.

51. Soud tak uzavírá, že žalovaná nedostala povinnosti posoudit v reakci na poznatky vyplynulé v průběhu řízení přiměřenost dopadů negativního rozhodnutí o žádosti do soukromého a rodinného života žalobkyně. Její rozhodnutí je tak v daném směru stíženo vadou podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., pro kterou nemohlo v soudním přezkumu obstát.

VI. Závěr a náklady řízení

52. Na základě všech shora uvedených skutečností soud Napadené rozhodnutí žalované zrušil pro nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů záležející v opomenutí posouzení přiměřenosti dopadů vyvolaných negativním rozhodnutím o žádosti do soukromého a rodinného života žalobkyně podle § 76 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 78 odst. 1 s. ř. s. a současně vyslovil, že věc se vrací žalované k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.).
53. V něm bude žalovaná vázána právním názorem soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.), přičemž zohlední závěry vyslovené soudem výše v bodech 37 – 51 odůvodnění tohoto rozsudku.
54. Výrok II. o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem. V řízení úspěšná žalobkyně má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložila, a proto jí soud přiznal právo na náhradu nákladů za právní zastoupení spočívající v zaplaceném soudním poplatku ve výši 3 000 Kč, odměně za 2 úkony [§ 11 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů – tj. převzetí zastoupení, podání žaloby] právní služby v částce 3 100 Kč za jeden úkon, celkem 6 200 Kč [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb.] a náhradu hotových výdajů za dva úkony v částce 300 Kč za jeden úkon, celkem 600 Kč (§ 13 odst. 4 téže vyhlášky). Zástupce žalobkyně je plátcem DPH. Žalovaná je tedy povinna zaplatit žalobkyni k rukám jejího zástupce celkem 11 228 Kč.
55. Pro úplnost soud podotýká, že o podané žalobě rozhodl bez zbytečného odkladu po jejím podání, proto také soud za této situace samostatně nerozhodoval o návrhu žalobkyně na přiznání odkladného účinku podané žalobě. Pokud jde o soudní poplatek z podaného návrhu na přiznání odkladného účinku, soud zohlednil, že podáním podání návrhu na přiznání odkladného účinku podléhá podle položky 20 sazebníku soudních poplatků, který je přílohou zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon o soudních poplatcích**“), soudnímu poplatku 1 000 Kč. Podle § 7 odst. 1 zákona o soudních poplatcích je poplatek splatný vznikem poplatkové povinnosti. Poplatková povinnost v daném případě vzniká dnem právní moci tohoto usnesení [§ 4 odst. 1 písm. h) zákona o soudních poplatcích, *per analogiam*; srov. k tomu usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 2. 2012, čj. 1 As 27/2012 - 32]. Se zřetelem k tomu, že soud o odkladném účinku samostatně nerozhodoval, lze dovodit, že žalobkyni předmětná poplatková povinnost účinně nevznikla. Z uvedených důvodů soud třetím výrokem tohoto rozsudku zohlednil, že žalobkyně zaplatila na soudním poplatku o 1 000 Kč více, než činí její poplatková povinnost. Městský soud v Praze proto rozhodl podle § 10 odst. 1 zákona o soudních poplatcích o vrácení přeplatku žalobkyni ve výši této částky. K

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

vyplacení přeplatku stanoví § 10a zákona o soudních poplatcích lhůtu 30 dní od právní moci tohoto rozhodnutí.

56. Zároveň s tím soud zástupce žalobkyně pro urychlení vyzval ke sdělení čísla účtu, na nějž bude zaplacený soudní poplatek vrácen (výrok IV.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 31. března 2022

Mgr. Martin Lachmann v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.